ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

EMERIC DEMBROVSCHI

„NU DEGEABA AM FOST NOI LA TURNEUL FINAL DIN MEXIC"

EMERIC DEMBROVSCHI, ales cîndva **„cel mai bun fotbalist român"**, în Mexic, de către ziariștii acreditați la Campionatul mondial din 1970, a înregistrat ulterior o adevărată eclipsă... Timp de trei ani, **Dembrovschi** a dispărut și a reapărut meteoric în avanscena fotbalului, stîrnind nenumărate regrete.

Dembrovschi a fost și este un fotbalist de mare talent și (la fel de mare) sobrietate. Imun la elogiile suporterilor săi, el s-a complăcut întotdeauna în penumbra modestiei. Poate că aceasta este și explicația faptului că **Dembrovschi** a ajuns să fie aproape singurul „tricolor" absent la „interviul săptămînii".

Interviul de astăzi nu vrea să însemne o reparație, ci pur și simplu expresia bucuriei suporterilor (și cronicarului) care salută reintrarea lui Emeric **Dembrovschi** în lotul tricolorilor.

— Cum te simți din nou în mijlocul „tricolorilor"?

— Am fost impresionat de căldura cu care m-au primit. Am avut impresia că le-am lipsit un pic — poate nu atît în joc, cît în atmosfera generală.

— În fond, cum explici această lungă eclipsă, de aproape trei ani?

— Mi-e și greu să recapitulez toate întîmplările prin care am trecut. La început a fost accidentul de automobil. Asta s-a întîmplat să fie la numai două luni după „mondialele" din Mexic. A urmat operația — complicată și grea: menisc și ligamente încrucișate. Refacerea n-a fost un lucru simplu. M-am reeducat cu destulă greutate. E adevărat, am fost ajutat. Faptul că am jucat — cu genunchiera — împotriva Olandei a însemnat un stimulent pentru mine. Îmi dădeam seama că am fost selecționat doar pentru o posibilă fortificare psihică... A urmat o pregătire destul de bună, care m-a readus în echipa națională. Credeam că accidentul întîmplat cu mașina o să rămînă uitat, undeva departe. Dar n-a fost să fie așa.

Am continuat să joc. Au venit meciurile cu Ungaria. În jocul de la Budapesta, am simțit o ciupitură la celălalt menisc. Nu i-am acordat atenție. Am vrut să joc în continuare. Apoi s-a întîmplat povestea de la Belgrad, cînd meniscul a cedat chiar înaintea meciului. După întoarcerea acasă, am plecat direct de la aeroport, cu duba sanitară, la spital. M-a operat din nou doctorul Tomescu. Alt picior... alt menisc... Nu mai aveam un punct de sprijin. Îmi dădeam seama că sînt un fotbalist cîrpit. Dar operația a reușit foarte bine. Și iar m-am pus pe picioare. Am reluat pregătirile. Toamna trecută am făcut un tur bun. Din nefericire, necazurile n-aveau să se oprească. Am început să slăbesc. Mi s-a spus că am ceva la vezica biliară. Am fost internat la „Brîncovenesc". Gîndiți-vă... nu e puțin lucru, pentru un fotbalist, să treacă de la ortopedie la interne și de la interne la ortopedie. După nesfîrșite analize, mi s-a diagnosticat o colecistită cronică. Era prin iarnă, după turneul din Spania. Am încercat să reiau pregătirile, dar nu s-a putut. Ajunsesem la vreo 63 de kilograme. Și am aproape 1,80 m.

— A fost probabil momentul cel mai greu.

— Da. M-a bătut din nou gîndul că va trebui să părăsesc fotbalul. Pentru mulți dintre foștii mei suporteri eram doar un „suflet călător" Spre aprilie a trebuit să plec la Slănicul Moldovei, ca să fac o cură de ape. Aveam și un regim alimentar foarte strict. Nimic prăjit. Totul fiert. Și ce mult îmi plăceau mie cartofii prăjiți!

— Se apropiau jocurile echipei naționale cu Albania și R.D. Germană. Cum te simțeai ca fost internațional?

— Eu am fost mereu alături de băieți. Întîmplarea a făcut ca meciul cu Albania să coincidă cu perioada de tratament petrecută la Slănic. Îmi aduc aminte, mi-am pregătit tranzistorul cu mare grijă. Mă aflam într-o sală de mese, înainte de începerea meciului. Mai erau cîțiva vizitatori acolo... Oameni în tratament... Așteptau și ei meciul. Nu-l cunoșteam. Nici ei nu mă cunoșteau. După ce s-au jucat vreo zece minute, unul din ei a întrebat, așa, din senin: „Dar Dembrovschi de ce nu mai joacă în echipa națională?" Un altul a răspuns flegmatic: „E bolnav. Am auzit că e pe ducă". Auzeam toate vorbele astea fără să-mi dau prea bine seama dacă mi se adresează mie. Într-un tîrziu, cînd am uitat de... moartea mea, pentru că băieții obținuseră victoria, cei rămași în sală au continuat șueta. Cineva a spus: „Știți ceva? Am auzit că Dembrovschi își repară rinichii tocmai aici, la Slănic". Un altul mi s-a adresat chiar mie: „O fi adevărat că Dembrovschi e la Slănic?" Și i-am răspuns: „Da, e adevărat". „Îl cunoașteți?" „Da, îl cunosc". „Nu vreți să ni-l prezentați și nouă?" Mă simțeam oarecum stingherit de toată această agitație în jurul numelui meu și i-am promis că o să-l aduc pe Dembrovschi spre seară, tot în sala de mese.

— Și cum te-ai descurcat?

— Foarte simplu. Am venit singur. Mă așteptau doi oameni. Cel care mă rugase și încă unul. Cînd le-am spus că sînt chiar eu, și-au dat cîte o palmă pe frunte, reproșîndu-și faptul că nu mă recunoscuseră după poze. Apoi am rămas prieteni, pînă la terminarea curei de ape.

— Dar meciul cu R. D. Germană?

— Eram acasă, la Bacău. Eram mult mai emoționat decît înaintea jocului cu Albania. Țin minte că ne aflam acasă, cu nevasta și copilașul. Niște prieteni își anunțaseră vizita. N-am putut suporta gîndul că voi privi meciul în mijlocul unui colectiv zgomotos. Am fost, cred, nepoliticos, dar i-am rugat să plece. I-am cerut și nevestei să facă același lucru. Am ținut să văd meciul singur, singurel.

— Cum ți-a plăcut jocul?

— Unul din meciurile bune ale echipei noastre naționale. Mi-a plăcut tinerețea nouă din echipă, deși cei mai mulți erau tot vechii mei prieteni.

— Acum i-ai regăsit.

— Am muncit mult ca să revin la suprafață. Am forțat în finalul acestui sezon cu gîndul la echipa națională. Am încercat să văd dacă mai pot. Cred că am și exagerat puțin, jucînd miercuri și duminică, la scurtă vreme după ce băusem apele nu prea plăcute de la Slănicul Moldovei. Îmi pare foarte rău că am avut acel incident cu Constructorul Galați. Aș fi vrut să nu joc în meciul de Cupă. Îmi terminasem rezervele de voință. Dar a trebuit să joc. Și n-a fost un meci obișnuit. Adversarul meu direct își perfecționase un procedeu nou: mă călca mereu cu crampoanele în clipa în care cocchipierul meu lovea mingea la corner. Prima oară am crezut că e o întîmplare. A doua oară i-am atras atenția. A treia oară n-am mai putut răbda. Întotdeauna, un jucător își iese din fire cînd e epuizat fizic și nervos. Eu eram în situația asta, în meciul cu Constructorul Galați.

— Cum te simți acum?

— Excelent. Mă simt ca la 23 de ani. Mi-am recăpătat greutatea normală și fac față antrenamentului echipei naționale, care este foarte sever. Sînt obligat să respect un regim alimentar riguros. Am impresia că voi fi nevoit să țin acest regim toată viața. Dar, treptat, omul se obișnuiește.

— Cum vezi returul meciului cu R.D. Germană?

— Sînt optimist. Noi știm mai mult decît știu fotbaliștii germani. Ei gonesc mai bine, asta fără îndoială, dar un joc de fotbal nu este o întrecere de alergare. I-am văzut și pe ei în vreo două-trei meciuri, la televizor. Schema e simplă. Mingi înainte și fuga după ea. În general, atacă pe dreapta, ca să elibereze stînga. Pe partea stîngă au jucătorii mai tehnici: Streich, Kreische. În general, acțiunile lor sînt previzibile. Știind că vor putea fi contracarate cu ușurință, degeaba am fost noi la un campionat mondial...

— Vorbești ca și cum te-ai gîndi la un joc de strictă apărare.

— Ba, dimpotrivă. Nu uit nici o clipă posibilitățile noastre de contraatac, prin extreme rapide.

— Crezi că vei juca în echipa națională?

— Sper. Noi toți, cei de aici, din lot, sperăm să jucăm în echipa națională. Mai e mult pînă acolo. Sînt jocurile din Franța și mai sînt, mai ales, jocurile din campionat, pentru că, orice s-ar spune, tot urma alege... Eu îmi dau seama foarte bine că e greu să prinzi astăzi un loc în echipa națională. Eu judec foarte simplu, deși s-ar putea să greșesc. Sînt un jucător de la mijlocul terenului în sus. Cei cinci din apărare sînt jucători cu care nu pot avea nici o dispută. Rămîn, deci, în cursă șase locuri. După modesta mea părere, Dumitru, Radu și Dumitrache reprezintă posturi la care mi-e greu să tind. Cu alte cuvinte, rămîn în joc doar trei posturi pentru vreo șapte sau opt candidați. Vă dați seama că nu e deloc simplu, mai ales că intervin în discuție și problemele stilului de joc, iar eu, vă mărturisesc cinstit, subscriu la ideea că în meciul cu R.D. Germană avem nevoie de cel puțin o extremă rapidă, adică ceea ce eu nu sînt și nu pot să fiu. Asta nu înseamnă însă că socotelile sînt încheiate. Dimpotrivă. Pentru că am ajuns în lot, vreau să mă bat pînă în ultima zi pentru dreptul de a contribui la calificarea noastră în a doua ediție consecutivă a campionatului mondial. Cînd am ajuns în Mexic, am avut impresia că visez. Apoi am devenit... statuie, adică am fost urcat pe un piedestal care, în acești din urmă trei ani, s-a dovedit a fi, pentru mine, o povară la fel de importantă ca și meniscurile operate sau vezica biliară. Astăzi, înainte de München, noi, „tricolorii" anului 1970, sîntem oameni pe deplin formați. La 6 octombrie, eu împlinesc 28 de ani. Dacă nu mă înșel, dumneavoastră, cronicarii, susțineți că ceasta este vîrsta maturității depline a fotbalistului.

Ioan CHIRILĂ

CU CITITORII ● DIALOG

● **FORMULA COMPLICATĂ!** Francisc Marotea (Arad), consideră că... **„Aflîndu-ne cu toții la ora dezbaterii formulelor de campionate, m-am gîndit să fac și eu o propunere în acest sens, alăturînd o schemă care, aplicată...".**

— Am descifrat greu de tot schema propusă. Nu corespunde rațiunilor care au stat la baza modificărilor aduse recent sistemului nostru competițional.

● **ÎNTR-UN COLȚIȘOR...** „Sînt un cititor permanent al revistei **FOTBAL** — ne scrie Nicolae Niță, din Tîrgoviște. De aproape opt ani de zile nu mi-a scăpat nici un număr. Și trebuie să vă spun că mie îmi place foarte mult revista, din toate punctele de vedere, motiv pentru care, dv., cei care o redactați, meritați sincere felicitări. O mică remarcă aș vrea să fac, totuși. A fost o vreme cînd pe ultima pagină, într-un colțișor, se înserau rezultatele internaționale ale săptămînii încheiate. Era o treabă bună. Reintroducerea acestei rubrici ar fi binevenită pentru cei care nu pot afla din alta sursă rezultatele respective".

— Vom reintroduce rubrica de rezultate externe.

● **DINTRE SUTELE DE CAUZE...** „Stimată redacție. Sînt un vechi susținător al echipei Steaua. Am suferit alături de ea la înfrîngeri, m-am bucurat alături de ea la victorii. Rezultatele sezonului recent încheiat m-au mîhnit enorm însă. Eu cred că o mare vină are antrenorul, care n-a reușit, într-un lot cît pentru... două divizionare A, să alcătuiască o formație care să facă față unei ambițioase echipe de Divizia C, în fața căreia a fost ridiculizată în Cupă. Cred, în același timp, că clubul nu a luat atunci cînd trebuia măsurile necesare, fapt care a dus ca echipa să nu fie în stare să cîștige decît un meci într-un retur de campionat. Or mai fi și alte cauze, pe care aș vrea să mi le spuneți. Cu stimă, Gheorghe Nicolescu, Vărăști — Ialomița".

— Sigur că mai sînt și alte cauze: accidentarea a trei jucători buni (Iordănescu, Aelenei, Iordache), lipsa de ambiție manifestată de cei mai mulți în meciuri, indolența în pregătire a unora, superficialitatea în joc a altora etc.

● **DINAMO RETROGRADATĂ? NICIODATĂ.** „Eu țin cu Dinamo — afirmă, din primul rînd al scrisorii sale, Ecaterina Buciuman (Ariești de Pădure) — tata, la fel. Fratele, cu Rapidul. Mama nici nu vrea s-audă de fotbal și nu prea înțeleg de ce. Dar asta e cu totul altă problemă. Alte motive m-au făcut însă să-ți scriu, dragă redactie. Noi, adică eu și tata, nu mai credeam că echipa noastră va cîștiga campionatul...".

— L-a cîștigat, totuși.

„Da. Și ne-am bucurat grozav. Nu știu cum am ajuns, totuși, să ne contrazicem într-o chestiune. Dacă Dinamo a retrogradat vreodată?".

— Nu, n-a retrogradat. Mai mult, în cei 25 de ani de existență a cîștigat de 7 ori titlul. Cele mai... slabe comportări le-a avut în anii de început: 1947/1948 — locul 7, 1948/1949 — locul 8, 1949/1950 — locul 8. Dacă se pot numi slabe...

„A doua întrebare la care am dori să ne răspundeți este: de ce n-au jucat Domide și Lucescu în meciul cu R.D.G.?"

— Pentru că n-au fost selecționați, neavînd forma sportivă cerută.

● **ARID LA... BUHOCI!** Din satul Buhoci, județul Bacău, ne-a trimis o corespondentă elevul Eustațiu Timpu. „Fotbalul este mult iubit și pe la noi de mari și mici. Nu-l putem practica însă, pentru că nu avem unde. Am avut noi un teren lîngă sat. Era destul de bun, dar a fost arat de C.A.P. Adevărul este că nu se poate obține nimic de pe acea suprafață, pămîntul fiind arid. Astfel, stînd lucrurile, și în sat fiind mulți copii care vor să joace fotbal, vă rugăm pe dv. să interveniți pe lîngă C.A.P.-ul nostru să ne dea un teren pe care să-l amenajăm cum trebuie".

— Stimate tovarășe președinte al C.A.P.-ului din Buhoci, vă rugăm frumos, dacă tot nu se poate recolta nimic de pe terenul acela arid arat, ar fi bine, credem noi, să-l dați din nou în custodie pionierilor și tinerilor din sat, care știu ei ce să facă din el. Sau dacă nu acela, poate altul. Găsiți dv. cea mai bună soluție, pe care am dori s-o aflăm și noi cît mai repede posibil.

● PE SCURT ●

● **Toma David** (Constanța): 1. Ați... ghicit numai pe jumătate. Într-adevăr Dinamo a cîștigat campionatul, Cupa însă... 2. Necula Răducanu s-a născut în comuna Vlădeni — Ialomița; **Liviu Soporan** (Sînpaul — Mureș): Am publicat de mai multe ori fotografia echipei naționale; **Alexandru Marinescu** (str. Morilor nr. 41, sect. 4, București), **Ana Teișan** (str. Petre Ispirescu nr. 2 A — Oradea) și **Toma Petrescu** (Intr. Aghireș nr. 2 sect. 1, București) posedă colecții ale revistei FOTBAL pe care vor să le vîndă celor interesați; **Dumitru Tomoni** (Făget — Timiș): Numai difuzarea presei știe de ce nu a ajuns încă la dv. nr. 369 al revistei, la care sînteți abonat.